RESÂ TSCHAITSCHI

بارها

بارها استخوانهايم را
با حوصله از دل خاك بيرون آوردم
آنگاه كه پرندگان دانة گندم از سنگ گورم بر ميچيدند
هر يك را بر جاي خود نهادم
مفصلها را پيوستم
از ريشة درختان
رگها و مويرگها ساختم
از پارههاي ابر، گوشت
و از شبنم و برگها، پوست
پس حلقة گل را بر گردن آويختم
پا كوبيدم و خواندم
بارها ميان سنگها و مردگان

Sokszor ástam ki csontjaim
türelmesen a föld öléből,
akkoriban sírkövemről búzamagot csipegettek a madarak,
mindegyiket a helyére raktam.
Az ízületeket összeillesztettem,
a fák gyökereiből
vénákat és hajszálereket,
felhőpamacsokból húst
harmatból és levelekből bőrt barkácsoltam.
Aztán nyakamba akasztottam egy virágkoszorút,
táncoltam meg énekeltem:
sokszor sírkövek és halottak között.

بي چتر ، بي چراغ

از شرم
شهر، شال بر روي مينهد
آنگاه كه فرو ميافتد
اين شبِ سنگي
بر ساقههاي نازكِ آفتاب

شايد پروانهاي
آن سوي روزن است
شب است
گود و باراني
و عشق، بيچتر و بيچراغ
اندك
اندك
در كوچهها از بوي مرگ آكنده ميشود.

Ernyő és gyertya nélkül

Szégyenből
egy sállal takarja el arcát a város.
Abban a pillanatban rázuhan a nehéz
éjszaka
a nap vékony szárára.

Talán egy lepke
a hasadék túloldalán.
Az éjszaka mély és esős
és a szeretet ernyő és gyertya nélkül a mellékutcákban
lépésről
lépésre
magába szívja a halál bűzét.

LESI ZOLTÁN fordításai